

102. Innen és túl

Jézus-ima, XIII.: „Ott túl a rácson egy más világ vagyon!”

Énekelve imádkozzuk a 143. számú éneket:

Előtted, Jézusom, leborulok,

Féktelen bűnös, én, Hozzád bújok.

Ó kérlek, hogy nekem malasztot adj,

Hisz Te a bűnöshöz irgalmas vagy.

A jelenlét imáját próbáljuk gyakorolni! Legutóbb arról elmékedtünk, hogy az ajtó illetve ablak előtt kitérő világ, vagyis az ajtón, ablakon túli világ vonz bennünket, mert ott jelen van az Úr! Ma folytassuk, mélyítsük ezt a témát!

Gyermekkoromban kedves operett volt számomra a *Gül Baba*. Leginkább az a sor maradt meg bennem, amelyet a rab főhős a szerelmesére gondolva, utána vágyódva énekelt: „Ott túl a rácson egy más világ vagyon!”

I. Alkalmazzuk az Úristenre ezt az idézetet: „Ott túl a rácson egy más világ vagyon!”

Minket már nem ajtó vagy ablak választ el egymástól, hanem csak egy rács, amely azonban már nem a börtön, hanem az átjárhatóság jele. Ahogyan a levegő, a huzat áthatol a vasrácsra, úgy tud az én lelkem is áthatolni ezen a már alig elválasztó falon. Abba a másik világba vágyódom, amely a rácson túl kezdődik!

1. Az összeszedettség imája segített kiüresednem mindazzal a gondolattal és vágygal, ami nem vezetett közelebb Istenhez. Most pedig, amikor *a jelenlét imáját* igényeljük, önmagammal is szeretnék kiüresedni, „kimenni” önmagamból a rácson túlra, és **bemenni Isten világába!**

Minél kisebbnek vallom magamat az Úr előtt, annál könnyebben tudok áthatolni a rácson! (Lisieux-i kis Szent Teréz is boldog volt, hogy ő kicsi.) Minél jobban betölt a Szentlélek, minél lelkibb ember vagyok, annál könnyebben tudok az elválasztó rácson át eljutni Istenhez; mint ahogyan a lenge szellőnek sem akadály a rács.

2. Amikor sokáig kell állnunk egy helyben, akkor az egyik lábunkról a másik lábunkra tesszük át a testsúlyunkat. Alig ellenőrizhető, de mégis megtapasztalható élmény ez. Ilyen súlypont- -áthelyezéssel **helyezem át önmagamot önmagamból Isten világába!** Ez egy nem látható lélekmoccanás, de mégis a személyiségem súlypontja már nem annyira bennem, hanem Istenben van! Ha imádság közben behunyom a szememet, akkor már nem az ablak, az ajtó vagy a rács lesz az elválasztó határ, hanem csak a szemhéjam. Azon túl ugyanis már elkezdődik az a másik világ!

II. Isten eljön hozzám, mert szeret!

A misztika szó is ebből a behunytt szemű magatartásból származik. A görög *mūo* ige jelentése: „behunyni a szemet, és behunytt szemmel is látni” A becsukott szemhéj olyan kis törekeny, gyenge válaszfal! Ha kinyitom, akkor a tekintetemmel egy pillanat alatt abban a másik világban lehetek, amely nem én vagyok, de amely körülvesz. Az a másik világ olyan szervesen kapcsolódik hozzám, mint a mai nap a holnapi naphoz, mint a hajnal hasadása és a nap ragyogása az éj sötétségéhez. Egymásba folynak, és így az átmenet folyamat jellegű. Kifejletében azonban világosan látható, hogy a nap ragyogása mennyire különbözik az éj sötétjétől.

1. Isten immanens és transzcendens létező. Immanens, tehát önmagában marad, a szentháromságos élete önmagában folyik. De Ő transzcendens is – nemcsak abban az értelemben, hogy meghaladja a mi befogadóképességünket, mivel nagyobb nálunk –, hanem abban az értelemben is, hogy **bele akar áradni a világba**, az én világomba, az én lelkembe is! *Isten szeretete kiáradt a szívünkbe a ránk árasztott Szentlélek által* (Róm 5,5). Ez a végtelenül nagy, ez a minden messzeséget is betöltő Isten **egészen közel jött hozzám**, és kinyilvánítja jelenlétét!

2. A Zsoltáros is tudja, hogy *az ég milyen messze van a földtől*, de ezt csak ellentétes hasonlatként használja fel: *Amilyen messze van az ég a földtől, olyan nagy az Úr szeretete az Őt főlők iránt* (Zsolt 107,11). Majd így folytatja: *Ahogy az atya megkönyörül a fiain, úgy könyörül az Úr azokon, akik félik őt* (Zsolt 107,13). **Lehajolt hozzánk**, mert közel jött, mert itt van! Istennek ez a hozzánk közel jövése tulajdonképpen a misztikus cselekedet. Ez az a titokzatos cselekedete, amelyet mi, emberek nem tudunk kiérdemelni, de Isten mégis hajlandó nekünk ajándékozni! **Ha mi** az ablakon, az ajtón, a rácson, a lehunytt szemünk pilláján át vágyakozó tekintettel abba a másik világba nézünk, akkor **remélhetjük, hogy atyai szeretetével megkönyörül rajtunk**, Őutána vágyakozó gyermekeink.

3. A misztika nemcsak az atya és a gyermeke közötti csodálatos szeretetkapcsolatot ismeri, hanem az isteni Völegény és a lélek-menyasszony közötti szeretetkapcsolatot is. Ennek a költői leírása az *Énekek éneke*, vagyis a *Legszebb ének* című ószövetségi szentírási könyvben található meg. A lélek-menyasszony mondja: *Nézzétek, Szerelmem már itt áll a házunk falánál. Benéz az ablakon, nézelődik a rácson át* (Én 2,9). Jaj, de gyönyörű! Engedjem, hogy átjárja a szívemet a meghatódottság ettől a gyönyörű isteni gesztustól! Nemcsak én epekedem Utána, odaátra, túlra, hanem Ő is eljön hozzám! **Vágyakozik utánam!** A szentírási szöveg ezt mondja: *Nézzétek*, vagyis szemléljétek! *Itt áll!* Még a házamon kívül van, még csak a házam falánál áll, de a szerelmes szív tud a falakon túlra is tekinteni! A lélek-menyasszony szemléli Jegyesét, mint ahogy az Ő isteni pillantása is áthatol a minket a Tőle elválasztó falakon, és eljut hozzánk!

4. Engedjem, hogy **az Ő tekintete egyre mélyebbre hatoljon bele a lelkembe!**

– Ha Ő *benéz az ablakon*, akkor tárjam ki előtte az ablakomat!

– Ha *nézelődik a rácson át*, akkor szüntessem meg azt az elválasztó rácsot Isten és a lelkem között!

A lélek-menyasszony így mondja: *A szerelmesem áll itt a házunk falánál*, Aki engemet előbb szeretett, én meg Őt viszontszerethetem (Vö. 1Jn 4,9). A szerelmeseknek ezzel a kölcsönös egymás iránti szeretetével **próbáljam megélni Isten és a lelkem közötti szeretetkapcsolatot!**

Az, hogy Ő *benéz* a lelkem ablakán, azt jelenti, hogy vágyakozik bejönni hozzám! Azt jelenti, hogy ez az odaát, ez a rajtam túli világ eljött ide, egészen közel jött hozzám! Az én isteni Szerelmesem már itt van egy karnyújtásnyira! De mivel még ott van az az elválasztó rács, az én Uram nem tud bejönni, mert még nem távolítottam el azt az akadályt. Onnan a karnyújtásnyi közelségből így szól hozzám Báruk prófétán keresztül: *Isten megjelent a földön és társalgott az emberekkel* (Bár 3,38).

Ez a jelenlét imája: Isten is közelít hozzám, nemcsak én, az ember Istenhez. E miatt az isteni cselekvés miatt mondjuk ezt már misztikus imának, vagyis titokzatos isteni ajándékból fakadó imának, amelyet a magam erejével én, az ember már nem tudok kiküzdeni, kiérdemelni! **Isten jön el hozzám a maga jószántából, irántam érzett szeretetéből!** Nekem is *megjelent a földön!* Itt van!

5. A szent szöveg nemcsak azt mondja, hogy Isten szólt az emberekhez, hanem így fejezi ki az eseményt: *Társalgott az emberekkel.* Ez párbeszéd! Ő szól hozzám, és én szólhatok Hozzá. Ha még nem tudunk ketten egy helyen együtt lenni, akkor legalább a szavunk egyesüljön! Engedjem be a lelkembe az Ő szavát, és ott mondjam el Neki a vallomásomat: „**Szeretlek, Uram!**” Ez a szó az én szívemből Isten szívébe fog érkezni. Engedjem, hogy Istennek ez a vallomása: „Szeretlek, gyermekem!” – egyre jobban jelen legyen bennem! Mint ahogyan a rádió vagy a tv hangját is fel lehet erősíteni, úgy **próbáljam** – a lélek nagyon finom kis mozdulatával – **egyre jobban felerősíteni magamban Isten szavát: Szeretlek, gyermekem!** Ha e vallomására már elhangzott a válaszem, ha már mindent elmondtam neki a szeretetvallomásomban és kifogytam a szóból, még akkor is megmarad az egymásra nézésünk élményének lehetősége, amellyel a **szavak mankója nélkül is kölcsönösen egymás szíve mélyére tudunk hatolni!**

III. Már nemcsak a tekintetünk, hanem a lelkünk is egybefonódik!

Már gyakoroltuk a Jézus-imát – amelyben próbáltuk szüntelenül mondani és megélni: *Te vagy az én Uram, szabadító Jézusom, büntől megváltó Krisztusom! Te vagy az élő Isten Fia!* Könyörögtünk az Ő irgalmáért.

Ennek a **szüntelen Jézus-imának egy másik módjára is** kapunk most biztatást és feljogosítást az Úr által ihletett Zsoltárostól: *Szemem mindig az Úrra tekint* (Zsolt 24,15).

– Ha még nem nyílt ki eléggé az ablak,

– ha még nem tárult fel az ajtó,

– ha még ott van az az elválasztó rács,

– ha még ezzel a földi szememmel még nem láthatom Őt, **lelkem szemével mégis szüntelenül rátekinthetek az én szerelmes jó Uramra,** Aki itt jelen van! Szavak nélküli *szüntelen* ima ez!

De a Zsoltárostól ahhoz is bátorságot meríthetek, hogy ne csak én kérjem merészen, hogy rátekinthessek az Úrra, hanem – mivel Ő is reám akar tekinteni– **azt is kérhetem, hogy Ő méltasson tekintetre engem: Tekints reám, és irgalmaz!** (Zsolt 24,16). *Szüntelenül* ezzel a tudattal akarok élni: **Az én jó Uram néz engem, és irgalmaz nekem!**

Micsoda isteni kontaktus ez: én Őrá nézek, Ő pedig reám tekint! **Az „innen” és a „túl” már egybefonódik!** Itt már nemcsak a tekintetünk fonódik egybe, hanem ez az imaélmény már előrevetíti lelkünk egybefonódását is!

IV. Isten és a lelkünk a szeretetben egyé lesz!

De nemcsak én teszem át a személyiségem súlypontját az elválasztó falon túlra, hogy Ővele lehessen, hanem **Ő is áthatol a** – még minket elválasztó – **rácson, és eljön a lelkem hajlékába!** Talán egy kicsit már megízlelhetem, hogy milyen is lesz az *az együttlét imája,* amikor majd egészen nekem adja magát.

A *lecsendesedés* imájának, az *összeszedettség* imájának és a *jelenlét* imájának is **az a célja, hogy Isten és a lélek a szeretetben eggyé legyen**, hogy leomoljanak a válaszfalak! Ha Ő hajlandó volt *eljönni a lelkem házához, és benézni az ablakon a rácson át*, mert vágyódott utánam, akkor

– szabad nekem is odaátra tekintenem!

– szabad már odaát, Nála élnem!

– szabad odaátra vágyódva élnem!

– szabad ott a rácson túli másik világban élnem!

Az az én igazi világom! **De jó lenne örökre ott maradnom!**

De jó lesz, hogy **az én Uram majd örökre itt marad** nálam!

Akkor már a megtapasztalás bizonyosságával zenghetem az Úr vallomását:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A szeretetet soha meg nem unó gyermek bizalmával esdekeljem:

Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!